

Веселин Ив. Димитров

Веселин е роден на 18.12.1924 г. в Казанлък. Бащиният му род са казанлъчани, а майка му е от Сливен. В този град той завършва гимназия през 1943 г.

От ученик има интерес към изобразителното изкуство. Неговата дарба да рисува е забелязана по време на военната му служба 1943-45 г., когато се изявява като художник и скулптор. Учи в Полувисшия учителски институт, където се запознава с жена си Мария по време на следването и заедно завършват.

Веселин не е упражнявал учителската професия, а през целия си трудов стаж е бил в групата на художествената украса на Казанлък, в звено „Паркове и градини“ към общината. Взема дейно участие в сценографията на много постановки на сцената на НЧ „Искра“ – Казанлък. Дружи с изявени казанлъшки културни дейци като Чудомир, Георги Емануилов, Доко Доков, Илия Балкански, Теньо Пиндарев, Богдан Пенков и др.

Ето какво пише казанлъшката писателка Лилия Димитрова за Веселин Димитров на стр. 88 от книгата си „Чудомир – литературни анкети“ – изд. БАН 1980 г.:

„Когато Чудомир минаваше през „Розариума“ с припряната си походка, той пресичаше алеята на тополите, заобикаляше край паметника на загиналите във войните и излизаше през страничния вход или се отбиваше в мозаечното ателие, където се изработваше декоративна мозаечна украса на града. Всъщност ателието представляваше малка стая и навес към нея в края на Розариума. Любителите на изкуството в Казанлък често идваха тук, в стаичката, която отдавна се бе превърнала в оригинален творчески кът на двама майстори на приложното изкуство - Веселин Димитров и Богдан Пенков.

Между многото скулптурни фигури и декоративни вази в десния ъгъл и днес стои малък битов кът, където е приятно да се седне за отмора и кратък приятелски разговор. От стената в уголемен размер усмихнато гледат трима „нашенци“ на Чудомир и създават още по-любопитен интериор.

А ето какво разказва Веселин Димитров:

„Този стенопис има своята история. Чудомир често идваше тук в ателието. Веднъж дойдоха заедно с аптекаря Даню, с който бяха приятели. Даню имаше рожден ден и Чудомир му подари една от своите картини. След няколко дни аз я взех от Даню и я прерисувах в увеличен размер на стената. Един есенен ден на 1965 г. Чудомир пак се отби в ателието. Аз работих от глина бюст на Големанов, по поръчка на театралния състав в с. Шейново. Чудомир огледа работата ми, даде ми някои съвети – да предам по-весел вид на фигурата, да изгладя някои форми. После извади едно шише с резняк и седнахме за малко в битовия кът. Тогава аз го скицирах. Ето тази скица отсреща на стената, в която съм отразил един миг от живота на Чудомир“...

Написаното от Лилия Димитрова ни дава представа за интересите, работата и контактите на Веселин Димитров.

Интересна е една драматична част от живота му. В края на 60-те години той пътува с група на екскурзия в Италия. Произведенията на великите италиански майстори - художници, скулптори, архитекти, винаги са го впечатлявали и той решава да остане в тази страна, за да се опита да реализира своите способности в областта на живописата и скулптурата.

Спомням си, че малко след като се разбра, че е останал в Италия, у дома дойде съпругата му леля Миче. Тя имаше голямо доверие на братовчед си - моя баща, и тревожно му сподели, че често я безпокоят от Държавна сигурност и я принуждават да се обажда на мъжа си по телефона, да го моли и настоява да се прибере. Тези своеобразни издевателства продължиха дълго време. Наскоро и дъщеря му Ирена сподели с мене, че по подобен начин са постъпвали и с нея. Накрая чичо Веско - обезпокоен за съдбата на съпруга и дъщеря, се прибира в България. Веднага е арестуван, осъден за т.н. по онова време „невъзвръщанство“ и известно време излежава в Централния софийски затвор.

За днешните млади хора, които могат по всяко време да отидат без виза в 28 европейски държави, е трудно да се обясни как тоталитарният режим до 1989 г. вкарваше в затвора хора, осмелили се да останат в чужбина без разрешение дори за няколко дни.

После чичо Веско продължи да се занимава с творческа дейност. Създаде хубаво лозе в северозападната част на „Тюлбето“, където сам си построи кокетна виличка с красиви орнаменти, с романтични алеи, край които имаше интересни скулптури.

Почина на 08.09.2006 г.